

Arrest

nr. 225 581 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en u bent geboren op (...) in Bugjon. U woonde de laatste achttien jaar voor uw vertrek in Tirana. U bent gehuwd in 2002 met G., V. (...) (o.v. X). U woonde vanaf dan samen met uw ouders, uw vrouw en uw kinderen op hetzelfde adres in Tirana. U hebt twee zonen, G.E. (...) (o.v. X) en G.R. (...) (o.v. X en één dochter G.R. (...) (o.v. X). U heeft één zus die in Italië woont en één zus die in Tirana verblijft. Uw moeder is overleden en uw vader is invalide en woont momenteel nog op uw adres in Tirana. U werkte sinds twee à drie jaar na uw vrijlating in 2007 tot aan uw vertrek in 2018 onderbroken in Montenegro.

In 2002 werd u uitgenodigd door P.B. (...) en X.S. (...) om koffie te gaan drinken in een café. Na tien minuten hebben ze u beschuldigd dat u de gsm had gestolen van hen. Ze zeiden dat u 100.000 Albanese lek moest geven of de gsm moest teruggeven. U antwoordde dat men u mocht controleren en

indien u inderdaad de gsm had dan zou u vijf keer meer betalen dan het voornoemde bedrag. P. (...) en X. (...) gingen niet in op uw voorstel en begonnen u te slagen. Ze sloegen u met de achterkant van een pistool op uw gezicht, en er ontstond een vechtpartij. U kon het pistool afnemen en u schoot op uw belagers. Zowel P. (...) en X. (...) waren gewond. U verliet het café en vluchtte nadien naar Montenegro waar u één jaar en één maand doorbracht. U keerde nadien terug naar Albanië en meldde u vrijwillig aan bij de politie. U werd voor de rechtbank van eerste aanleg in Tirana veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Na vier jaar effectief te hebben gezeten werd u vrijgelaten in 2007 en keerde u terug naar uw huis in Tirana. U bleef een tijdje binnen in uw huis want sinds u P. (...) en X. (...) had neergeschoten leefde u in een bloedwraak met hun families. Uw belagers hadden u meteen na de gewelddadige confrontatie laten weten wraak te willen nemen. Na anderhalf tot twee jaar na uw vrijlating moest u gaan werken om een inkomen voor uw gezin te generen. U ging daarom over en weer naar Montenegro om daar te werken. Tijdens uw reis van en naar Montenegro werd u telkens begeleid door een persoon. Uw vrouw werkte in een fabriek niet ver van jullie huis en zij moest ook telkens van en naar haar werk worden begeleid door collega's. Hetzelfde gold voor uw kinderen. Wanneer ze naar school gingen werden ze vergezeld door uw schoonmoeder of door uw schoonbroers.

U en uw familie hebben geprobeerd om volgens de regels van de Kanun te onderhandelen en te bemiddelen met de families van P. (...) en X. (...), maar ze wilden nooit tot een verzoening komen. U ondernam verschillende bemiddelingspogingen en deze duurden tot aan uw vertrek uit Albanië in 2018. U bent vanaf uw vrijlating tot in juni 2018 ook meer dan vijftien keer naar de politie gegaan om de bloedwraak te melden. De politie vertelde u dat ze niets voor u konden doen en dat u uw straf reeds hebt uitgezeten en u dus niets hoeft te vrezen.

In 2015 besloot u met uw vrouw en kinderen Albanië een eerste keer te verlaten omwille van de bloedwraak en bescherming aan te vragen in Zweden. Uw aanvraag werd echter negatief beoordeeld en u werd na enkele weken teruggestuurd naar Albanië.

U verliet Albanië met uw vrouw en kinderen voor de laatste keer op 12 september 2018 en reisde naar Italië waar u een tijdje verbleef. U kwam aan op 21 september 2018 in België waar u op dezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar Albanië voor uw leven omwille van de bloedwraak uitgesproken door de families van P.B. (...) en X.S. (...). U vreest ook dat uw vrouw en kinderen slachtoffer zullen worden van deze bloedwraak.

U legt ter staving van uw verzoek volgende documenten neer: uw paspoort en het vonnis van de rechtbank in Tirana in verband met uw veroordeling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Hoewel u stelde meer dan vijftien keer naar het politiecommissariaat van uw wijk te zijn geweest heeft u er nooit een officiële klacht kunnen indienen naar aanleiding van de bloedwraakdreiging vanwege de familie van P. (...) en X. (...) (CGVS p.15-16). Meteen na uw vrijlating ging u al een eerste keer naar het politiecommissariaat om de politie in te lichten over de bloedwraak (CGVS p.15). Tot juni 2018 hebt u

gepoogd uw klacht bij de politie in te dienen door telkens weer naar hetzelfde politiecommissariaat, commissariaat nummer één, te gaan (CGVS p.16). Uw klacht werd echter nooit aanvaard door de politie in dat commissariaat (CGVS p.9,15-16,19). U hebt evenwel nooit ergens anders gepoogd een klacht neer te leggen (CGVS p.16). U verweert zich door te stellen dat de politie u steeds hetzelfde antwoord gaf, namelijk dat ze u niet konden helpen en u uw straf had uitgezeten (CGVS p.9,15-16,19). De politie werkt, aldus uw verklaringen, niet volgens de regels van de Kanun en daarom kan u geen bescherming vragen vanwege de politie (CGVS p.16-17). U wijst het CGVS er ook op dat de politiecommissariatien allemaal dezelfde zijn, en ze enkel van nummer veranderen (CGVS p.16). U stelt ten slotte dat Albanië geen politie heeft, de politie niemand beschermt en de politie voor niets goed is (CGVS p.16,19). Toch hebt u dit gebrekkige politieoptreden nooit ergens aangekaart omdat u na een bepaalde tijd teleurgesteld werd in het (niet-) optreden van de politie (CGVS p.17). U wordt erop gewezen dat het net de bedoeling is om die houding van de politie aan te kaarten, maar u zegt dat u nergens anders heen ging dan naar de politie en u niet naar een hogere instantie ging aangezien alles begint bij de politie (CGVS p.17).

Ondanks dat u op de hoogte was van andere opties en organisaties waarbij u uw problemen kon aanbrengen heeft u nagelaten dit te doen (CGVS p.17,19-20). Andere contacten met de autoriteiten, noch met andere organisaties om hen op de hoogte te brengen van uw problemen heeft u nooit gehad (CGVS p.17,19-20). De redenen hiervoor zijn dat de staat de Kanun toch niet erkent, u de bemiddelingsorganisaties niet kon betalen en een advocaat u evenmin kon helpen aangezien de wet van de Kanun geldt (CGVS p.17,20). U heeft zich echter niet eens geïnformeerd over uw andere opties (CGVS p.20).

Nochtans blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de

betrokken burgers. U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat ten gevolge van corruptie uw persoonlijke beschermingsmogelijkheden gecompromitteerd zijn/zullen worden. U verklaart dat de families van P. (...) en X. (...) mensen hebben die bij de politie werken en hun invloed lieten gelden in uw gerechtelijk onderzoek (CGVS p.10). U gaat verder en zegt dat het rechtssysteem in Albanië niet is zoals men hier denkt en men met geld alles kan doen (CGVS p.11). U slaagt er evenwel niet in deze beweringen in uw geval concreet te maken (CGVS p.11). U kan enkel aanbrengen dat u het niet weet en men het misschien via hun vrienden of familie regelde (CGVS p.11). U meent dat het CGVS niet van u kan verwachten dat u namen kan noemen, maar u weet wel dat de families van uw vervolgers personen en vrienden hebben die bij de politie werken (CGVS p.11). U wordt herhaaldelijk gevraagd wie die personen dan zijn en welke familieleden van P. (...) en X. (...) dan precies connecties hebben binnen de politie (CGVS p.11). U blijft echter louter uw vorige verklaringen herhalen (CGVS p.11). U weet dat die personen werken bij de staatspolitie maar kan niet preciseren bij welke soort politie, noch in welk commissariaat of in welke functie (CGVS p.11). Meer informatie over de banden die de families bij de politie zouden hebben heeft u niet (CGVS p.11). Later zegt u dat u geen wapen meenam naar het café waar u had afgesproken met P. (...) en X. (...), maar toch beschuldigd en veroordeeld werd voor verboden wapenbezit (CGVS p.20). U beschuldigt hiervoor opnieuw de familie of vrienden van uw vervolgers, maar berust zich wederom op louter blote beweringen die u geenszins concreet maakt (CGVS p.20). Op die manier bent u er allerminst in geslaagd om aan te tonen dat de families van P. (...) en X. (...) contacten hadden bij de politie en dat die u hebben geïnterviewd. U bent bovendien niet in beroep gegaan tegen uw veroordeling. Uw verklaring dat het zinloos is aangezien u onterecht werd beschuldigd in een volgens u oneerlijk rechtssysteem volstaat niet. Het is immers net de bedoeling van een beroepsprocedure om eventuele rechterlijke dwalingen te corrigeren (CGVS, p.17-18).

Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uw documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en veroordeling staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat de aangevoerde feiten niet worden betwist. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij geen bescherming kan genieten van zijn lokale autoriteiten. *“Verzoekende partij heeft tot herhalens toe aangegeven dat zij minstens 15 (!) keer naar de politie stapte om de bedreigingen van bloedwraak aan te geven, maar gezien zij reeds veroordeeld was voor de feiten en haar straf had uitgezeten, zei de politie niets te kunnen doen voor haar. Met andere woorden, de politie kon en zou enkel in actie schieten als er iets zou voorvallen en het dus te laat zou zijn...”*

Verzoekende partij heeft alles geprobeerd: zij heeft getracht bescherming te zoeken bij de politie, zij heeft getracht met bemiddeling tot verzoening te komen, zij en de mannen van haar familie leefden jarenlang opgesloten,... Zij kon nergens bescherming krijgen en/of een oplossing vinden, waardoor zij niet anders kon dan haar land te verlaten:

(...)

Dat uit enkele rapporten zou blijken dat de Albanese autoriteiten inspanningen hebben geleverd om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren, betekent niet dat de problemen binnen de Albanese politie opgelost zou zijn en de problemen van verzoekende partij niet ernstig zouden zijn.

Verzoekende partij werd niet serieus genomen, omdat zij reeds veroordeeld was geweest en er aldus geen concrete dreiging meer was. Het enige argument dat verwerende partij hiertegen inbrengt is dat uit haar rapporten blijkt dat er inspanningen worden geleverd om deze problemen tegen te gaan en dat zij maar een andere politie commissariaat moest proberen??

De politie kon en wilde niets doen, gezien de diepgewortelde traditie van bloedwraak en het feit dat de familie de regels van de Kanoon hoger acht dan de geldende wetgeving:

(...)

Nogmaals, de feiten - dat verzoekende partij betrokken is bij een bloedvete - worden niet betwist door verwerende partij! Bloedvete is ook geen gegeven dat verjaard, dus het leven van de mannen van de familie zijn altijd in gevaar zolang er geen verzoening is. In casu, kon geen verzoening bekomen worden, bleven de bedreigingen erger worden, werd verzoekende partij niet beschermd door haar eigen autoriteiten en politiediensten waardoor zij geen andere mogelijkheid zag dan te vluchten uit Albanië.

Verwerende partij baseert zich op enkele algemeenheden en rapporten om te besluiten dat de Albanese autoriteiten maatregelen hebben genomen om corruptie tegen te gaan en wil doen geloven dat het de politionele en gerechtelijke autoriteiten goed functioneren.

Dit klopt echter absoluut niet. De door verwerende partij geschetste situatie in Albanië beantwoordt niet aan de werkelijke situatie. Alles is er te koop en iedereen is omkoopbaar.

Corruptie is er nog steeds een zeer groot probleem en het vormt een van de voornaamste redenen waarom Albanië niet toegelaten wordt tot de Europese Unie:

(...)

Verwerende partij mag dan wel beweren dat de Albanese autoriteiten allerhande maatregelen nemen om corruptie aan te pakken en de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren, in de praktijk komt het nog steeds dagelijks voor en de gewone bevolking kan daar helemaal niets tegen beginnen!”

Verzoeker concludeert dat verweerder niet serieus is waar deze stelt dat hij een klacht kon indienen en zich kon verzetten tegen het diepgeworteld systeem in zijn land.

2.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet concreet welke bepaling van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet hij *in casu* geschonden acht. Evenmin werkt hij uit waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van voornoemd wetsartikel niet dienstig aangevoerd.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Te dezen kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij in een bloedvete verwickeld zou zijn ten gevolge van een ruzie waarbij hij twee personen verwondde.

De ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees ten gevolge van een bloedvete wordt echter op manifeeste wijze ondergraven doordat verzoeker, hoewel de feiten reeds dateren van 2002, hij in het kader van deze feiten werd gearresteerd en veroordeeld in 2003 en hij na zijn straf te hebben uitgezeten werd vrijgelaten in 2007, zijn land van herkomst slechts een eerste keer verliet om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zweden in 2015. Dat hij, hoewel er een bloedvete bestond in het kader waarvan hij riskeerde te zullen worden gedood, nog acht jaar in zijn land van herkomst zou zijn gebleven, is niet plausibel. Verder bleef verzoeker ook na zijn terugkeer vanuit Zweden nog jarenlang in zijn land van herkomst vooraleer hij dit land uiteindelijk verliet in september 2018. Dat er sinds 2002 permanente bedreigingen voor hem waren, een bloedwraak liep en de situatie daardoor niet leefbaar was, kan aldus bezwaarlijk overtuigen (administratief dossier, persoonlijk onderhoud verzoeker, p.8, 10). Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeker gedurende de voormelde periode aangaf heen en weer te hebben gependeld tussen Montenegro en zijn eigen land van herkomst en steeds vrijwillig naar zijn land van herkomst terugkeerde omdat hij zijn familie van eten wilde voorzien (*ibid.*, p.20-21). Gezien hij zelf aangaf dat Montenegro vlakbij was, kan in dit kader niet worden ingezien waarom verzoeker zowel zichzelf als zijn familie niet reeds veel eerder in veiligheid zou hebben gebracht zo zij werkelijk nood hadden aan bescherming.

Een bijkomende negatieve indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de verklaarde vrees van verzoeker vormt het feit dat verzoekers echtgenote in haar vragenlijst niet eens op de hoogte bleek omtrent de vermeende bloedwraak. Zij kon aldaar namelijk noch de namen van de slachtoffers van verzoeker (en dus de actoren van de bloedvete), noch de precieze omstandigheden van het incident waarbij verzoeker deze personen verwondde verstrekken (administratief dossier, vragenlijst verzoekers echtgenote, nr.3.5.). Zo verzoeker en diens familieleden werkelijk reeds decennialang in een bloedvete verwickeld waren en daardoor voor hun leven dienden te vrezen, is het totaal niet aannemelijk dat verzoekers echtgenote hierover dermate slecht op de hoogte zou zijn bij de DVZ. Verzoeker werd met deze vaststelling bij het CGVS geconfronteerd doch kon hiervoor geen dienstige uitleg verschaffen (administratief dossier, persoonlijk onderhoud verzoeker, p.12).

Verder bleek verzoeker niet te kunnen aangeven hoe vaak hij in het kader van de aangevoerde problemen naar de politie zou zijn geweest. Hij antwoordde, hiernaar gevraagd, bijzonder ontwijkend en vaag. Initieel gaf hij aan dat hij de politie "*verschillende keren*" inlichtte. Gevraagd om concreter te zijn, stelde hij: "*200 keer als u dat wilt*". Erop gewezen dat hij realistisch moest zijn, gaf hij aan: "*Ik zeg zoiets maar heb het nooit geteld, (...) ik wil niet liegen en exacte cijfers geven om te zeggen hoeveel keer ik ben geweest*". Andermaal gevraagd om minstens een ruwe schatting te geven, kwam hij niet verder dan te verklaren dat hij zeker was dat hij meer dan vijftien keren naar de politie ging (administratief dossier, persoonlijk onderhoud verzoeker, p.16). Het was geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij op een doorleefde, spontane en voldoende precieze wijze zou kunnen aangeven hoe vaak hij hulp zocht bij de autoriteiten in zijn land.

Daarenboven bleek verzoeker, hoewel hij vanwege de (lokale) politie verstoken zou zijn gebleven van de nodige hulp, zich niet terdege te hebben geïnformeerd naar eventuele andere mogelijkheden om bescherming te verkrijgen. Nochtans mocht dit van hem worden verwacht. Verzoeker bleek in dit kader enkel te weten van een verzoeningscommissie. Deze mogelijkheid benutte hij echter niet omdat dit geld zou kosten. Over eventuele andere opties bleek hij zich niet eens te hebben geïnformeerd (*ibid.*, p.20).

De voormelde vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker en diens familie in een bloedvete verwickeld zouden zijn en daarom zouden dienen te vrezen voor vervolging.

3.5. Zelfs indien aan verzoekers voormelde problemen en vrees geloof zou kunnen worden gehecht, dan nog dient te worden vastgesteld dat geenszins kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader

van deze problemen in zijn eigen land van herkomst verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden (RvS 12 februari 2014, nr. X).

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Hoewel u stelde meer dan vijftien keer naar het politiecommissariaat van uw wijk te zijn geweest heeft u er nooit een officiële klacht kunnen indienen naar aanleiding van de bloedwraakdreiging vanwege de familie van P. (...) en X. (...) (CGVS p.15-16). Meteen na uw vrijlating ging u al een eerste keer naar het politiecommissariaat om de politie in te lichten over de bloedwraak (CGVS p.15). Tot juni 2018 hebt u gepoogd uw klacht bij de politie in te dienen door telkens weer naar hetzelfde politiecommissariaat, commissariaat nummer één, te gaan (CGVS p.16). Uw klacht werd echter nooit aanvaard door de politie in dat commissariaat (CGVS p.9,15-16,19). U hebt evenwel nooit ergens anders gepoogd een klacht neer te leggen (CGVS p.16). U verweert zich door te stellen dat de politie u steeds hetzelfde antwoord gaf, namelijk dat ze u niet konden helpen en u uw straf had uitgezeten (CGVS p.9,15-16,19). De politie werkt, aldus uw verklaringen, niet volgens de regels van de Kanun en daarom kan u geen bescherming vragen vanwege de politie (CGVS p.16-17). U wijst het CGVS er ook op dat de politiecommissariatien allemaal dezelfde zijn, en ze enkel van nummer veranderen (CGVS p.16). U stelt ten slotte dat Albanië geen politie heeft, de politie niemand beschermt en de politie voor niets goed is (CGVS p.16,19). Toch hebt u dit gebrekkige politieoptreden nooit ergens aangekaart omdat u na een bepaalde tijd teleurgesteld werd in het (niet-) optreden van de politie (CGVS p.17). U wordt erop gewezen dat het net de bedoeling is om die houding van de politie aan te kaarten, maar u zegt dat u nergens anders heen ging dan naar de politie en u niet naar een hogere instantie ging aangezien alles begint bij de politie (CGVS p.17).

Ondanks dat u op de hoogte was van andere opties en organisaties waarbij u uw problemen kon aanbrengen heeft u nagelaten dit te doen (CGVS p.17,19-20). Andere contacten met de autoriteiten, noch met andere organisaties om hen op de hoogte te brengen van uw problemen heeft u nooit gehad (CGVS p.17,19-20). De redenen hiervoor zijn dat de staat de Kanun toch niet erkent, u de bemiddelingsorganisaties niet kon betalen en een advocaat u evenmin kon helpen aangezien de wet van de Kanun geldt (CGVS p.17,20). U heeft zich echter niet eens geïnformeerd over uw andere opties (CGVS p.20).

Nochtans blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat ten gevolge van corruptie uw persoonlijke beschermingsmogelijkheden gecompromitteerd zijn/zullen worden. U verklaart dat de families van P. (...) en X. (...) mensen hebben die bij de politie werken en hun invloed lieten gelden in uw gerechtelijk onderzoek (CGVS p.10). U gaat verder en zegt dat het rechtssysteem in Albanië niet is zoals men hier denkt en men met geld alles kan doen (CGVS p.11). U slaagt er evenwel niet in deze beweringen in uw geval concreet te maken (CGVS p.11). U kan enkel aanbrengen dat u het niet weet en men het misschien via hun vrienden of familie regelde (CGVS p.11). U meent dat het CGVS niet van u kan verwachten dat u namen kan noemen, maar u weet wel dat de families van uw vervolgers personen en vrienden hebben die bij de politie werken (CGVS p.11). U wordt herhaaldelijk gevraagd wie die personen dan zijn en welke familieleden van P. (...) en X. (...) dan precies connecties hebben binnen de politie (CGVS p.11). U blijft echter louter uw vorige verklaringen herhalen (CGVS p.11). U weet dat die personen werken bij de staatspolitie maar kan niet preciseren bij welke soort politie, noch in welk commissariaat of in welke functie (CGVS p.11). Meer informatie over de banden die de families bij de politie zouden hebben heeft u niet (CGVS p.11). Later zegt u dat u geen wapen meenam naar het café waar u had afgesproken met P. (...) en X. (...), maar toch beschuldigd en veroordeeld werd voor verboden wapenbezit (CGVS p.20). U beschuldigt hiervoor opnieuw de familie of vrienden van uw vervolgers, maar berust zich wederom op louter blote beweringen die u geenszins concreet maakt (CGVS p.20). Op die manier bent u er allerminst in geslaagd om aan te tonen dat de families van P. (...) en X. (...) contacten hadden bij de politie en dat die u hebben geviseerd. U bent bovendien niet in beroep gegaan tegen uw veroordeling. Uw verklaring dat het zinloos is aangezien u onterecht werd beschuldigd in een volgens u oneerlijk rechtssysteem volstaat niet. Het is immers net de bedoeling van een beroepsprocedure om eventuele rechterlijke dwalingen te corrigeren (CGVS, p.17-18).

Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en

justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde, omstandige analyse en motivering inzake de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. Dat corruptie en georganiseerde misdaad in zijn land van herkomst nog een probleem vormen en dat er op dit vlak nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft namelijk een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe zijn eerdere verklaringen te herhalen en te bevestigen, de informatie van verweerder op ongefundeerde wijze tegen te spreken en de bestreden motieven op algemene wijze te ontkennen. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de hoger gedane analyse en geciteerde motieven.

Gelet op de voormelde, omstandige motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt, dient *in casu* te worden besloten dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 februari 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen gelet op de in bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT